

Arrest

nr. 245 005 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993 (eerste verzoekende partij) en 1 januari 1998 (tweede verzoekende partij). Samen hebben ze een kind dat in 2016 geboren werd.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 9 december 2019. Op dezelfde dag dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 januari 2020 wordt de tweede verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 6 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.H. (hierna: eerste verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van Raqqa. U bent gehuwd met F.A. (X). Jullie hebben één dochter, R.A.. Zij is geboren op 1 januari 2016. In september 2017 verliet u samen met uw gezin Syrië nadat u er werd opgeroepen om uw legerdienst te vervullen. Jullie reisden door naar Griekenland waar uw echtgenote en u op 12 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 24 september 2018 werd aan uw vrouw, uw dochter en u een internationale beschermingsstatus toegekend.

In november 2019 verliet u samen met uw vrouw en uw dochter Griekenland. Jullie reisden via een tussenstop van twee weken in Nederland naar België, waar uw echtgenote en u op 11 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U stelt dat u in Griekenland niet de gepaste medische behandeling voor uw longaandoening kunt krijgen. U werd twee keer geopereerd in Griekenland doch uw gezondheidstoestand verbeterde niet na deze operaties en u kreeg ademhalingsproblemen. U keerde terug naar het ziekenhuis maar u kreeg er geen behandeling meer. Tevens haalt u aan dat jullie niet naar school mochten om taalcursussen te volgen.

U legt volgende documenten neer: een identiteitskaart op uw naam, een attest van uw huwelijk van de rechtbank van Aleppo, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand op naam van uw echtgenote, een bundel Griekse medische documenten op uw naam en op naam van uw dochter, een attest van het Syrische ministerie van onderwijs gericht aan het rekruteringscentrum dd. 25.01.2011, een kopie van één pagina van het familieboekje van uw vader en twee Belgische medische attesten op uw naam dd. 28.01.2020 en 03.03.2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u op 24 januari 2020 en op 2 maart 2020 werd opgeroepen om op het CGVS uw motieven voor uw verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. Echter, beide keren was u afwezig en telkens legde u een medisch attest neer ter verantwoording van uw afwezigheid. In deze medische attesten wordt gesteld dat u respectievelijk op 24 januari 2020 en op 2 maart 2020 omwille van medische redenen niet aanwezig kon zijn op het CGVS. Hierdoor wordt besloten dat uw verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld op basis van uw verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft gegeven en op basis van de verklaringen die uw echtgenote, F.A. (X), tijdens haar persoonlijk onderhoud dd. 24 januari 2020 op het CGVS heeft gegeven.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die in het administratieve dossier voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie administratief dossier). Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht

erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg en onderwijs (vragenlijst CGVS, punten 3.4 & 3.5), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat uw toegang tot gezondheidszorg betreft moet vooreerst worden vastgesteld dat uw verklaring dat u er niet de gepaste en/of ontoereikende medische behandeling kreeg (vragenlijst CGVS, punt 3.5), een louter blote bewering is die u niet heeft kunnen staven aan de hand van concrete gegevens. U liet in de vragenlijst van het CGVS immers optekenen dat u in Griekenland twee keer geopereerd bent geweest (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Uw echtgenote verklaart zelfs dat u tijdens uw één maand durend verblijf op het eiland Lesbos drie keer geopereerd bent geweest (CGVS echtgenote F.A. (19/26955/B) dd. 24.01.2020, p. 12 & 13). Bovendien verklaart ze dat u hierna één à twee keer in Athene naar een dokter in een ziekenhuis bent gegaan de dokter u medicatie heeft gegeven (CGVS echtgenote dd. 24.01.2020, p. 13). Daarnaast blijkt ook uit de door u neergelegde bundel Griekse medische attesten dat zowel u als uw dochter in Griekenland medische zorgen kregen. Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de toegang tot medische zorg noch dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Met betrekking tot de medische problematiek van u en van uw dochter, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet ook worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS dat jullie er niet naar school mochten om taalcursussen te volgen (vragenlijst CGVS, punt 3.5), moet worden opgemerkt dat uw vrouw stelt dat jullie namen werden genoteerd wanneer ze vroeg om naar school te kunnen gaan, dat ze nooit een reden hebben gegeven waarom jullie er geen lessen konden volgen en dat ze nooit zelf naar een school is gegaan om te vragen of uw dochter, zichzelf of u er lessen konden volgen (CGVS echtgenote dd. 24.01.2020, p. 16 & 17). Ook hieruit blijkt geenszins dat de de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de toegang tot onderwijs.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat jullie korte tijd na het verkrijgen van jullie verblijfskaart en paspoort vertrokken zijn uit Griekenland wat niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en/of er jullie rechten ten volle te benutten of te laten gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen. De identiteitskaart op uw naam en het attest van het Syrische ministerie van onderwijs gericht aan het rekruteringscentrum dd. 25.01.2011 bevatten louter identiteitsgegevens van u die niet onmiddellijk ter discussie staan. Het individueel uittreksel van de burgerlijke stand op naam van uw echtgenote bevat enkel gegevens omtrent haar identiteit die eveneens niet meteen ter discussie staat. Het attest van uw huwelijk van de rechtbank van Aleppo bevat enkel informatie omtrent jullie huwelijk met elkaar. De kopie van één pagina van het familieboekje van uw vader bevat enkel informatie omtrent diens identiteit. De twee Belgische medische attesten op uw naam dd. 28.01.2020 en 03.03.2020 tonen enkel aan dat u respectievelijk op 24 januari 2020 en op 2 maart 2020 omwille van medische redenen niet aanwezig kon zijn op het CGVS.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote F.A. (19/226955/B) eveneens wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden."

1.2. Ten aanzien van A.F. (hierna: tweede verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van Raqqa. U bent gehuwd met uw neef H.A. (19/26955). Jullie hebben één dochter, R.A.. Zij is geboren op 1 januari 2016.

In september 2017 verliet u samen met uw gezin Syrië nadat uw man er werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Jullie reisden door naar Griekenland waar uw man en u op 12 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op het eiland Lesbos verbleven jullie in een tent. Uw man kreeg er longproblemen en werd drie keer op het eiland geopereerd. Een maand na jullie aankomst op het eiland Lesbos werden uw man, uw dochter en u naar Athene gebracht omwille van de gezondheidsproblemen van uw man. In het eerste gebouw in Athene waar jullie verbleven waren heel veel dronken personen en personen die wiet rookten. Uw dochter kreeg er longproblemen door de grote vochtigheid in het gebouw. Hierna werd u samen met uw gezin naar een kleinere woning gebracht die jullie met niemand anders moesten delen.

Op 24 september 2018 werd aan uw man, uw dochter en u een internationale beschermingsstatus toegekend.

Anderhalf jaar na uw verzoek kregen jullie een paspoort en verblijfskaart. Eén week later verliet u in november 2019 samen met uw man en uw dochter Griekenland. Jullie reisden via een tussenstop van twee weken in Nederland naar België, waar uw man en u op 11 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U heeft Griekenland verlaten omdat jullie er niet voor zichzelf konden zorgen; omdat uw man, uw dochter en u er niet naar school konden gaan, er geen medische zorg was en jullie er geen werk kunnen vinden.

U legt volgende documenten neer: een identiteitskaart op naam van uw man, een attest van uw huwelijk van de rechtbank van Aleppo, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand op uw naam, een bundel Griekse medische documenten op naam van uw man en uw dochter, een attest van het Syrische ministerie van onderwijs gericht aan het rekruteringscentrum dd. 25.01.2011, een kopie van één pagina van het familieboekje van uw schoonvader en twee Belgische medische attesten op naam van uw man dd. 28.01.2020 en 03.03.2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die in het administratieve dossier voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie administratief dossier). Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019,

nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU- deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en onderwijs (CGVS, p. 11-17), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou

zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat uw toegang tot gezondheidszorg betreft moet vooreerst worden vastgesteld dat uw verklaring dat er geen gezondheidszorg is (CGVS, p. 11), een louter blote bewering is die u niet heeft kunnen staven aan de hand van concrete gegevens. Integendeel, uit uw verklaringen en de door u neergelegde bundel Griekse medische attesten blijkt dat zowel uw man als uw dochter in Griekenland de nodige medische zorgen kregen. Uw man is namelijk tijdens zijn één maand durend verblijf op het eiland Lesbos drie keer geopereerd geweest (CGVS, p. 12 & 13). Bovendien is hij hierna één à twee keer in Athene naar een dokter in een ziekenhuis gegaan voor verzorging (CGVS, p. 13). Tevens kreeg hij medicatie (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt niet dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg noch dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw man en van uw dochter, waaromtrent u niet aantoonde dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet ook worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft uw verklaringen dat uw man gedurende twee dagen tevergeefs werk heeft gezocht en waarbij hem gezegd werd dat hij de Griekse taal machtig moest zijn (CGVS, p. 15 & 16), moet worden opgemerkt dat het spreken van de landstaal als voorwaarde om een job uit te oefenen in veel gevallen een redelijke eis is teneinde de veiligheid op de werkvloer te kunnen garanderen. Bovendien kan op basis van het gegeven dat uw man gedurende twee dagen tevergeefs naar werk zocht en u zelf zonder resultaat aan uw Iraakse buurvrouw naar werk vroeg (CGVS, p. 14 & 15) bezwaarlijk gesteld worden dat u geen toegang tot werk zou hebben. Wat betreft uw verklaringen dat uw man, uw dochter en u niet naar school konden, moet worden opgemerkt dat u stelt dat jullie namen werden genoteerd wanneer u vroeg om naar school te kunnen gaan, dat ze nooit een reden hebben gegeven waarom jullie er geen lessen konden volgen en dat u nooit zelf naar een school bent gegaan om te vragen of uw dochter, uw man of u er lessen konden volgen (CGVS, p. 16 & 17). Ook hieruit blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat jullie korte tijd na het verkrijgen van jullie verblijfskaart en paspoort vertrokken zijn uit Griekenland wat niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en/of er jullie rechten ten volle te benutten of te laten gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen. De identiteitskaart op naam van uw man en het attest van het Syrische ministerie van onderwijs gericht aan het rekruteringscentrum dd. 25.01.2011 bevatten louter identiteitsgegevens van uw echtgenoot die niet onmiddellijk ter discussie staan. Het individueel uittreksel van de burgerlijke stand op uw naam bevat enkel gegevens omtrent uw identiteit die niet meteen ter discussie staat. Het attest van uw huwelijk van de rechtbank van Aleppo bevat enkel informatie omtrent jullie huwelijk met elkaar. De kopie van één pagina van het familieboekje van uw schoonvader bevat enkel informatie omtrent diens identiteit. De twee Belgische medische attesten op naam van uw man dd. 28.01.2020 en 03.03.2020 tonen enkel aan dat uw echtgenoot respectievelijk op 24 januari 2020 en op 2 maart 2020 omwille van medische redenen niet aanwezig kon zijn op het CGVS.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot H.A. (19/26955) eveneens wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 7 oktober 2020 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft op 9 oktober 2020 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij het Country Report: Greece. Update 2019 van de Asylum Information Database – Greek Council for Refugees. De verzoekende partij brengt op 13 oktober 2020 ook een aanvullende nota bij waarin ze een uittreksel bijbrengt van hetzelfde rapport, dit rapport eveneens inhoudelijk bespreekt en ingaat op de aanvullende nota van 9 oktober 2020 van de verwerende partij.

3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Het betoog van de partijen

3.1.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikelen 23 en 59 van de richtlijn 2005/85/EG betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel "2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 "Van de Charte", alsook op machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen. In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal de medische toestand van hun dochter en van eerste verzoekende partij "totaal minimaliseert" en geen correcte inschatting heeft gemaakt van "de juiste impact van de aandoeningen op een eventueel terugkeer naar Griekenland". Volgens de verzoekende partijen behelst de vaststelling van de commissaris-generaal dat de Griekse autoriteiten aan hun dochter en aan eerste verzoekende partij geen medische zorgen weigerden geen "rechtmatig onderzoek". Zij merken op dat eerste verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming kon worden geopereerd daar de medische kosten door de overheid werden betaald, hetgeen thans niet meer het geval zou zijn. Zij wijzen erop dat de aandoening van hun dochter een nauwe opvolging vergt "zoals de behandeling in België het aantoont". De verzoekende partijen voeren verder ook aan dat eerste verzoekende partij zware ademhalingsproblemen heeft "waarbij ook snel moet kunnen ingegrepen worden" alsook dat hun dochter wegens haar leeftijd en longproblematiek bijzonder kwetsbaar is. De verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit een aantal rapporten waaruit zij afleiden dat kinderen en mensen met gezondheidsproblemen kwetsbaar zijn.

Verder voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat zij op verschillende locaties in Griekenland hebben verbleven en dat zij het slachtoffer waren van vernederingen en racisme. Zij stellen tevens te zijn geconfronteerd "met geweld gelinkt aan drugsverbruik" en voeren aan dat zij geen klacht konden neerleggen "daar elke vluchteling al dan niet erkend met een gelijkaardige problematiek was geconfronteerd". Zij menen dat zij in Griekenland niet de kans kregen "om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet – mensenonterende context". De verzoekende partijen voeren tevens aan dat zij geen toegang hadden "tot een noemenswaardige instelling voor werkzoekers" en dat

zij niet de kans kregen “om zelfs heel basiek de Griekse taal te leren”. Zij kregen na het afsluiten van hun asielprocedure in Griekenland geen sociale steun meer. Zij verwijzen naar en citeren uit verschillende rapporten en internetartikels met betrekking tot de levensomstandigheden voor asielzoekers, vluchtelingen en Grieken in Griekenland.

Voorts stellen verzoekers dat: *“de uitbraak en verspreiding van de Covid 19 de situatie in Griekenland nogmaals zal verergeren en dat sowieso de situatie aldaar zal moeten opnieuw geëvalueerd worden, wanneer de virus onder controle zal komen”*.

De verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.2. De verzoekende partijen brengen ook een “aanvullende nota” bij volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan haar heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij, enkel een “aanvullende nota” volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan haar heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Beoordeling

3.2.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen reeds internationale bescherming in Griekenland genieten.

Op 24 september 2018 verkrijgen de verzoekende partijen van de Griekse autoriteiten internationale bescherming (zie Eurodac-hits (map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)). Een week nadat zij een paspoort en verblijfskaarten kregen, verlaten de verzoekende partijen in november 2019 Griekenland en reizen zij na een tussenstop in Nederland naar België waar zij op 11 december 2019 onderhavige verzoeken om internationale bescherming indienen. Zij voeren aan dat zij in Griekenland geen (afdoende) medische zorgen kregen, dat zij er geen werk konden vinden en dat hun dochter er niet naar school kon gaan. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming genieten, met name in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van

redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]).

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ, Ibrahim, pt. 86 en HvJ, Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ, Ibrahim, pt. 87 en HvJ, Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim, pt. 89 en HvJ, Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een

toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ, Ibrahim, pt. 90 en HvJ, Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ, Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ, Ibrahim, pt. 92).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

In casu betreft het dossier een familie met een dochter die op 1 januari 2016 geboren werd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat enkel verzoekster op het CGVS gehoord werd, daar verzoeker tot tweemaal toe omwille van medische redenen op het CGVS niet op het persoonlijk onderhoud aanwezig kon zijn. Verzoeker heeft op 16 december 2019 de "vragenlijst CGVS" op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld. Daarin heeft verzoeker verklaard dat hij Griekenland heeft verlaten omwille van medische redenen daar hij niet behandeld kon worden voor zijn longaandoening. Verzoeker geeft aan dat hij in Griekenland twee keer geopereerd werd maar daarna ademhalingsmoeilijkheden kreeg. Verzoeker zou daarna weer naar het ziekenhuis gegaan zijn, maar kreeg er geen behandeling. Verzoeker stelt twee gaatjes in zijn longen te hebben.

Op 24 januari 2020 werd verzoekster gehoord. Op de vraag waarom zij Griekenland verlaten hebben antwoordde verzoeksters dat: *"al lang, want er is geen toekomst, en of leven In Gr., toen we op het eiland waren zaten we in een tent. Die is in 4 dalen verdeeld, dus 4 families. Mijn man is daar ziek geworden, voordien was hij gezond. Hij heeft problemen (probl) gekregen met zijn longen, ze waren geblokkeerd. We hebben hem naar het ziekenhuis gebracht, geopereerd en sindsdien is hij ziek. Maar er is geen medische opvolging in Gr."* Verder tijdens het persoonlijk onderhoud wordt aan verzoekster gevraagd om alle redenen te geven waarom ze Griekenland heeft verlaten. Hierop antwoordt verzoekster dat: *"We hebben Gr. Verlaten omdat we helemaal niet voor ons konden zorgen. Mijn dochter mocht niet eens naar school gaan. Wij als ouders vroegen ook naar school te gaan om de taal te leren, maar dat was niet mogelijk. Vluchtelingen krijgen er helemaal geen zorg. Geen medische zorg. Geen school. Dat was het. Ze zorgen niet voor de vluchtelingen. Ik vroeg meerdere keren of mijn dochter naar school kon maar het was onmogelijk."* Ook stelt verzoekster dat: *"In het begin hebben ze ons in een heel slecht gebouw gezet, daardoor is mijn dochter heel ziek geweest. Heel veel vocht. Daklozen kwamen ook naar dit gebouw om hasj te roken. Daardoor heeft mijn dochter longproblemen gehad."* Verzoekster legt voorts uit hoe ze opmerkte dat haar man de eerste keer ziek werd op het eiland, en hoe de verantwoordelijke dan onmiddellijk een ambulance gebeld heeft, dat hij op het eiland drie keer aan zijn longen geopereerd werd en hoe ze daarom van het eiland gehaald werd om in Athene te verblijven. In Athene is verzoeker volgens de verklaringen van verzoekster ook twee keer alleen naar de dokter gegaan, maar dat de medicatie die hij er kreeg niet hielp. Verzoekster verklaart verder dat haar kind in Griekenland twee vaccinaties gekregen heeft, dat ze de kinderarts gesproken heeft over de longproblemen van haar dochter maar dat er een lange wachttijd was. Ook verklaart verzoekster dat haar man in Griekenland geprobeerd heeft om te werken, maar dat hij geen werk kon krijgen omdat hij geen Grieks sprak. Met betrekking tot de taalcursussen verklaart verzoekster dat hun namen door een organisatie genoteerd werden, maar toch is er niets gebeurd. Verzoekster haalt aan dat ze toch naar de organisatie bleef gaan om te vragen of ze iets konden doen.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud brengt verzoekster ook een aantal medische documenten uit Griekenland bij. Deze documenten hebben betrekking op zowel verzoeker als hun dochter. Bepaalde attesten zijn in het Grieks opgesteld, waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze documenten. In het attest van 31 oktober 2017 wordt inderdaad aangegeven dat verzoeker een thoractomy ondergaan heeft. Voorts blijkt uit deze documenten ook dat verzoekers met hun dochter naar spoed zijn gegaan en dat de dochter ook lijdt aan epilepsie waarvoor ze medicatie dient te nemen.

Aangezien verzoekers een schending aanvoeren van artikel 4 van het Handvest indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of verzoekers “in het licht van alle gegevens van de zaak” een reëel risico lopen op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk zijn van overheidssteun en buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht kunnen komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ, Ibrahim, pt. 90 en HvJ, Jawo, pt. 92).

De verklaringen van verzoekers moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ, Ibrahim pt 88).

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (p. 220). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielsezoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asieldienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport p. 217).

Wat betreft toegang tot opleidingen wordt gesteld dat volwassen statushouders recht hebben op toegang tot opleidingen op dezelfde wijze als andere legaal verblijvende derdelanders. Het UNHCR heeft echter een gebrek aan Griekse taallessen, cruciaal voor de integratie, aangeklaagd.

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid (AIDA-rapport p. 217). Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het “extreem moeilijk” is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Ook de statushouders die via het ESTIA-programma van het UNHCR opvang genieten, vallen onder het amendement van maart 2020 dat zij binnen de 30 dagen na toekenning van de status de opvang zullen moeten verlaten en geen financiële steun meer zullen krijgen. Het Helios-programma is bedoeld om de integratie van statushouders te bevorderen, maar staat open voor een beperkt aantal statushouders. Volgens een

rapport van Pro Asyl van januari 2019, waarnaar wordt verwezen, wordt gedocumenteerd dat een gezin met kinderen (statushouders), bestaande uit vier personen, werd teruggestuurd door Zwitserland naar Griekenland en daar dakloos werd, zonder cruciale uitkeringen en zonder werk. Volgens deze organisaties hebben vluchtelingen geen veilige en effectieve toegang tot onderdak, voedsel, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, inclusief geestelijke gezondheidszorg (AIDA-rapport p. 218).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

Voorgaande landeninformatie, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). Hieruit volgt dat het is aangewezen dat de dossiers van Griekse statushouders met de nodige voorzichtigheid en zorgvuldigheid worden behandeld waarbij rekening wordt gehouden met de individuele situatie. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partijen in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat de medische toestand niet correct werd beoordeeld wat betreft de impact van de aandoeningen op een eventuele terugkeer naar Griekenland. Ter terechtzitting preciseren verzoekers dat ze niet overhaastig Griekenland verlaten hebben, maar dat ze er geen werk vonden en dreigde op straat te belanden want ze hadden geen recht op opvang meer. Ze benadrukken eveneens de gezondheidsproblemen van verzoeker en hun kind.

In casu betreft het een gezin met één kind waarvan zowel de vader als het kind gezondheidsproblemen hebben zoals hoger reeds beschreven werd.

Volgens de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij gedurende hun procedure voor internationale bescherming in Griekenland wel degelijk medische zorgen hebben gekregen. Voorts hebben ze omwille van de gezondheidstoestand van verzoeker ook een andere accommodatie gekregen. Ook blijkt dat ze tot aan hun vertrek uit Griekenland 340 euro per maand kregen. Verzoekster verklaart ook dat ze geïnformeerd werd dat nadat ze hun documenten verkregen ze geen woning en financiële hulp meer zouden krijgen.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de “bijzonder hoge drempel” bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële

steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest Tarakhel betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest Tarakhel eveneens relevant voor statushouders.

De Raad is van oordeel dat niet voldoende onderzocht is of verzoekers, onafhankelijk van hun wil, na terugkeer nog steeds bij machte zullen zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor de fysieke gezondheid van verzoeker en hun kind. Verzoekers stippen terecht aan dat *in casu* de verwerende partij de beslissing heeft genomen zonder de situatie van verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren te analyseren, waarbij behoorlijk rekening wordt gehouden met de gezondheidssituatie van verzoeker en hun vierjarig kind.

In casu wordt niet louter verwezen naar algemene rapporten om te stellen dat elke statushouder die in Griekenland verblijft een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest loopt, doch werd dit betrokken op hun concrete situatie. Er kan evenmin worden ontkend dat blijkens de bijgebrachte informatie personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in penibele (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met talrijke belemmeringen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat verzoekers korte tijd na het verkrijgen van hun verblijfskaart vertrokken zijn, wijst de Raad er ook op dat verzoekers in september 2018 hun internationale beschermingsstatus verkregen hebben. Het is inderdaad pas een jaar later dat ze hun verblijfskaart gekregen hebben, en dat ze kort na het verkrijgen van deze verblijfskaart vertrokken zijn. Doch dient de verwerende partij bij het ontvankelijkheidsonderzoek rekening te houden met deze periode van een jaar, want deze periode van een jaar is hoe dan ook representatief voor de behandeling die ze als statushouders in Griekenland hebben gekregen. De verwerende partij kan geen abstractie maken van deze periode en enkel kijken naar de periode nadat verzoekers hun verblijfskaart bekomen hebben en hierbij louter stellen dat verzoekers *in casu* niet een oprechte intentie hadden om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en/of er hun rechten ten volle te benutten of te laten gelden zonder hierbij rekening te houden met de concrete omstandigheden van verzoekers zoals hun gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS